

Divadlo Company.cz
ve
Strašnickém divadle

Solidarity 1986/53
100 00 Praha 10
www.strasnickedivadlo.cz

Gianina Carunariu: KEBAB

Premiéra 14. listopadu
AUERBACHŮV SKLEP

TISKOVÁ ZPRÁVA

Doma? Tady není doma, ale doma taky není doma, protože doma je to horší než všude, kde není doma. Už nikdy zpátky domů, už nikdy zpátky, ne.

O neúprosné realitě rumunských imigrantů v Irsku a o tom, co všechno jsou lidé schopni udělat a čeho jsou ochotni se vzdát v naději na lepší život.

SYNOPSIS

Při letu z Bukurešti do Dublinu osloví dívka mladého muže vedle sebe – je vizuální umělec a dostal v Dublinu stipendium. Zatímco on má z letu strach, dívka je totálně nadšena – jejímu příteli, Rumunovi přijícímu v Irsku, se údajně vede dobře, a proto ji pozval k sobě.

Po přiletu však následuje ho velké zklamání – její přítel chce, aby pro něj pracovala jako prostitutka. Navíc má falešný pas a přítel ji tak má zcela v hrsti. Dívka oproti potkává mladého muže z letadla – studuje film, ale márně hledá práci. Pod tlakem nakonec jí slíbí natočit pro dívčinu přítel -

pasáka film pro pornostránky. Zpoátku vše klape, asem se však dívka se studentem sblíží. Situace se ještě více komplikuje, kdy dívka ot hotní. Student sice získá dobrou práci, ale pasák ho vydírá. Co se stane se za arovan m mileneck m trojúhelníkem? Je pro n skute n Irsko zem zaslíbená? Kde je doma? Dozvíte se od 14. listopadu v Aurbachov sklep .

INSCENÁTOŘI

Režie: Vojtěch Štěpánek
Hudba: Vojtěch Štěpánek
Překlad: Jitka Lukešová

OSOBY A OBSAZENÍ

Bogdan	Jakub Chromeček
Mady (Madalina)	Kristýna Leichtová
Voicu	Jiří Racek

REISÉROHE

O em je Kebab?

„Kebab je současná divadelní hra o třech mladých Rumunech, kteří se rozhodli žít v Irsku. Důvody, proč se tak rozhodli, jsou stejně rozdílné jako oni sami. Jediné, co mají na začátku společného je, že nikdo z nich se nechce vrátit do Rumunska, ale zároveň neví, jak v Irsku důstojně přežít.

Tak trochu řízená náhoda je svede dohromady do jednoho malinkého, nevětraného bytu, kde tito lidé, kteří by spolu za jiných okolností nevydrželi ani deset minut, tráví 24 hodin denně. Patnáctiletá Mady je nucena žít svého milovaného Voiceho prostitutí, zatímco Voicu se válí doma a jako jediný se tváří, že je poměrně šťastný. Bogdan, student vizuálního umění, se trápí tím, že nemůže dělat svou práci a zatímco se ve skutečnosti může zlobit pouze sám na sebe, chová se k ostatním pohrdavě a arogantně. Mady vše přijímá s jakousi samozřejmostí, na nikoho se nezlobí, všechny poslouchá. Jenže jen vlivem svého věku a nатуry je pro dva mladé, frustrované muže dost otravná.“

Proč ses rozhodl inscenovat Kebab a proč v Auerbachově sklepě?

„Kebab je komorní hra pro tři postavy a pro Auerbachův sklep je jako stvořená. Uvidíte sami.“

Jak se Vám pracovalo s textem?

„Hra je napsaná civilním, hovorovým jazykem; děj je ovšem výborně vystavěný a příběh dosahuje rozměru klasických tragédií. Čtenář nebo divák může mít zprvu vzhledem k ležérnosti jednání postav dojem, že se vlastně nic moc velkého neděje. Okolnosti jsou ale ve skutečnosti nadmíru brutální a právě autentický, civilní herecký projev v divákovi pocit hrůzy umocňuje.“

Hra pojednává o jedné události, která navždy změní tři lidské životy. Tato událost je zde rozepsána do téměř dvaceti dějství, při čemž každé dějství by mohlo být samostatnou, jednoaktovou divadelní hrou. Nazkoušeli jsme každé dějství zvlášť a nyní (měsíc a půl před premiérou) jsme v té fázi zkoušení, že z nich lepíme jednu celovečerní inscenaci. Stejně jako postavy Kebabu, i my se, během zkoušení, zabíráme výhradně přítomností a soustředíme se na konkrétní dojmy a pocity, které by nám, při pohledu na Kebab jakožto na celek, mohly lehkou uniknout.“

Co by měli diváci vědět před tím, než se na Kebab půjdou podívat?

„Že to bude mít ve výsledku asi hodinku a půl, že se tam mluví sprostě a vykouří se tam jedna cigareta. Někoho to třeba odradí, někoho naopak přiláká. Mám z toho takový pocit, že je to divadlo pro ty, kteří se nebojí dosud neosvědčených titulů, kteří se o divadlo zajímají, kteří umí skutečně naslouchat hercům. Protože Kebab je čistě herecká inscenace. Žádné efekty nečekejte. Zkrátka: tři lidi, tři problémy, jeden příběh. Tečka.“

Jste v kontaktu s autorkou? Pozvete ji na premiéru?

„V kontaktu jsme a samozřejmě, že jsme ji pozvali. Na premiéru to nestihne, ale přijede 13. prosince. Rumunský kulturní institut nám s tím hodně pomáhá. Vlastně chci říct, že je to kompletně mladý projekt: mladí herci, mladé divadlo, mladá autorka a její mladý text. A doufám, že na to budou chodit nejen, ale především mladí diváci.“

O AUTORCE

Gianina Cărbunariu (*1977, Rumunsko) píše od svých osmnácti let. Nechává se ovlivňovat současným děním v Rumunsku i ve světě. V ná-
m tech dává přednost nejniternějším, nejbolestnějším, nejgrotesknějším
a nejprohnilějším tématům. Svě příběhy soustředí na generaci mladých
lidí mezi 25 a 30 roky, kteří se ocitají v vstupní fázi ekonomiky plné problé-

m jako je imigrace a nezaměstnanost. V příběhu, kterým vám představujeme, se zamůže na ty, kteří sní o odchodu do zahraničí, ale zároveň jsou vnitřně psychologicky rozděleni. Odejít a opustit domov, kterému ná není domovem v pravém smyslu slova, či zůstat? Proti tomuto dilematu bojuje Gianina ostrými texty a syrovým reálným rukopisem. V jejích hrách nejsou oběti nebo nevinní, ale přeživší válečníci, bojovníci za vlastní život a vlastní místo k životu.

Témata řešená v jejích inscenacích jsou ta, se kterými se setkává v současné společnosti. Tento způsob tvorby propaguje i se svými třemi kolegy (Andreem Valeanem, Radu Apostolem a Alexandrem Berceanu), se kterými založila uskupení „DramAcum“, což v překladu znamená „současné drama“ a „jak na drama“, a pokládá otázku „Jak psát drama v dnešní době?“. Projekt založený v roce 2003 hledá mladé (do 26 let) autory a zkouší, prověřuje kolektivní práci autora a režiséra a spojení s realitou. DramAcum představuje mediátora pro mladé autory a zapojuje je do divadelního týmu.

Po studiu rumunské a francouzské literatury a poté rešerš na bukureštské divadelní a filmové akademii se rozhodla nestát se součástí institucionalizovaného divadla a raději se začala prezentovat vlastními představeními na nekonvenčních místech. Jejím prvním vlastním projektem byla hra „Stop the Tempo“, za kterou získala ocenění na bienále ve Wiesbadenu.

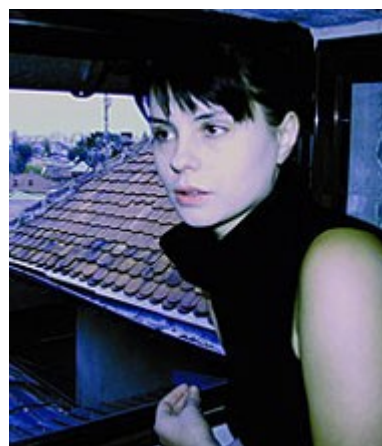
V roce 2000 dostala cenu v národní dramatické soutěži za prvotinu *Irealitati din Estul Salvatic* (Mediati). Od roku 2002 režíruje na mnoha bukureštských scénách. V tomté roce představila svou další hru *Honey*. V roce 2004 napsala hru *Kebab*, která byla poprvé k vidění v roce 2005 v Bukurešti pod názvem *Mady-Baby.Edu*.

Na jednom z posledních projektů *Sado Maso Blues Bar* spolupracuje s vizuálním umělcem, který vytváří její video vstupy do jejích představení. Snaží se tím překonat hranice prostoru a otevřít podium městům, ulicím, přeplávaným autobusům, dopravě, bezdomovcům, obyčejným občanům, aby se to vše mohlo stát součástí představení.

DĚKUJEME ZA POZORNOST!

Potřebujete-li více informací, neváhejte mě kontaktovat:

Pavla Kantnerová
pr@strasnickedivadlo.cz
+420 777 149 313

Děkujeme za finanční podporu:

